

Nu is de vraag of deze woorden aan de Zaan nog lang zullen leven. Ik geloof het niet. Als ik 't zoo maar eens mag zeggen, denk ik eer dat men heel wat moeite moet doen om menschen te vinden, die de weinige woorden, die ik hierboven opnoemde, nog allemaal gebruiken en dat het daarentegen zeer gemakkelijk zou vallen bij dozijnen de Zaanlanders te ontdekken, die ze ternauwernood of niet eens meer alle verstaan.

Maar dat is een reden te meer om Dr. Boekenoogen dankbaar te zijn voor het werk, waarin zij in hun ware beteekenis geboekstaafd werden. 't Was hóóg tijd dat dit gebeurde; want ze gaan verdwijnen, heel snel.

Nog in 1810 sprak men in de „*Vaderlandsche Letteroefeningen*” van de Zaanlandsche kooplieden en industriëelen als van „Zaankanter boeren”. Maar toen reeds was het eigenaardige, dat een Amsterdammer „boersch” vond, aan het verdwijnen. Al bleven nog een halve eeuw de makelaarsgeveltjes, luchthuizen en kralentuintjes bestaan, al ziet men nu nog wel een enkele „*dooddeur*” aan den straatkant van een houten huis, het eigenaardige, het volkskarakter gaat onherroepelijk verloren.

Vreemde elementen dringen zich tusschen de aloude familiën Honig, Vis, Dekker, Duyvis, Donker enz. enz. Reeds in mijn jonge jaren bestonden er geen lieve meisjes meer die Baafje, Duifje, Immetje, Ykeltje, Sibbeltje, Syggie, Vlymetje heetten; ten minste ze werden niet zoo genoemd. „Engeltjes” waren er wel onder; maar wie ze zóo aansprak op de dansles, kreeg een „*trawaffel* om z'n ooren!

F. L.